

Руслан КАЗЛОЎСКІ

ПА БІТАМУ ШКЛУ...

(нізка мініяцюр)

Басанож
на бітаму шклу
Я іду,
не крывянячы ногі...
Глядзіце,
зайздросце!
Я не сыду
са змагання дарогі!
Р.К.

***

Трымаю беларускае неба... Як цяжка! Хоць я і адзін з многіх, сярод кпін і насмешак, злосці варажнечай.

Так было і так будзе, як спрадвеку даецца... У барацьбе і змаганні...

За дзяцей і ўнукаў, бацькоў і дзядоў Я БУДУ ТРЫМАЦЬ БЕЛАРУСКАЕ НЕБА!

***

«Пакуль мы шукаем святло, цемра наступае». Многія мяне папракалі за тое, што не шукаю святла. Увесь час Я ЗМАГАЎСЯ З ЦЕМРАЙ!

***

На Нябёсах шмат гавораць пра беларусаў.

– Так многа ім далі: зямлю, рэкі, азёры, лясы і палі, усялякую прыгажосць, вялікую мінуўшчыну...

– Чаго ж ім не хапае?

– Чаму яны не захавалі мову?

– Чаму многія адварочваюцца ад сваёй спрадвечнай культуры і духоўнай спадчыны продкаў?

Не чуюць Нябёсаў беларусы і вешчунуў-празарліўцаў не слухаюць. Толькі трызняць пра грошы, салодкую ежу і напоі, багатую будучыню, зусім забыўшыся – пра вялікую мінуўшчыну.

***

Якія розныя вясковыя людзі! Як мала тых, дабрадушных, з казкамі, легендамі і калыханкамі на вуснах. На змену ім прыйшлі лядачыя перакаці-поле, для каго Радзіма там, дзе віно льецца і грошыкі сыплюцца. І яны яшчэ хваляцца: «Мы вясковыя!» Як быццам дэманструюць, на колькі ўзроўняў падняліся. А насамрэч апусціліся...

Дзе ж тыя дабрадушныя вясковыя людзі? Дзе тыя паданні і песні? Чаму іх так мала? Дзе мілагучная спеўная беларуская мова?

І толькі праходзячы ля могілак разумееш усё!..

***

Божа, як яны палі!.. Без веры ў Цябе, у сябе, ва ўласнае вялікае мінулае; без надзеі на будучыню, у нашчадкаў; без кахання...

Але Ты падштурхнеш іх стаць Вялікім Народам!!! Яны ўспомняць УСЁ – і абудзяцца! Я веру: яны падымуцца!

***

Прынц у казцы пацалаваў непрытомную (у мёртвым сне) прыгажуню – яна прачнулася, Бог удыхнуў душу ў цела чалавека – яно ажыло, Хрыстос сілай Боскай падняў памерлага Лазара.

Дык, Божа, пацалуй зямлю беларускую, каб ажыла і расквітнела, а народ яе прачнуўся!

2012

П А З Л Ы

(нізка мініяцюр)

***

Пяцігадовае дзіця ў тэлеперадачы на 23 лютага бачыць дзядзьку палкоўніка, які з выглядам знаўцы робіць сур'ёзную справаздачу і паводле звычкі і для цвёрдасці маўлення, як і многія вайскоўцы, выдзяляе гук «р»:

– Гэты дзядзя мусіць толькі нядаўна навучыўся вымаўляць р-р-р-р. Так стараецца перад іншымі дзядзямі...

***

– Купі парагенератар, – закранае прадавец гандлёвай кропкі ў фаше гіпермаркета і расхвальвае свой тавар.

– А нашто мне? – здзіўляюся.

– Няўжо вы не хочаце кінуць курыць?!

– Не хачу!

– Усе хочучь кінуць! – кампетэнтна заяўляе спец па модных парагенераторах.

– А я не! – кажу.

– Чаму? Падумайце пра сваё здароўе!

– Бо я не куру. Таму і не хачу кінуць.

– ?!

– І ніколі не курыў! – яшчэ больш расчароўваю суразмоўцу.

Прадавец застаўся шчыра здзіўлены. Паводле яго меркавання, кураць і мужчыны, і жанчыны, і падлеткі, а парагенратары – выратаванне, такая панацэя! Толькі купіце!

***

Жанчына, глядзячы кліп рок-гурта на музычным канале, кажа:

– О, горла дзярэ, о, дзярэ!.. І ёй за гэта яшчэ і вялікія грошы плацяць. А як мяне, дык за такое ў пастарунак забралі б...

***

Брыгадзір учора ўзятаму на прадпрыемства рабочаму: «У нас начальнік цэха файны. Праўда, нічога добрага не зробіў, але ж і кепскага таксама. Цяпер такія людзі рэдкасць!»

***

Калі аднаго майго знаёмага кусаў авадзень, той не скуголіў, а цярпліва павольна заносіў над «мух» руку, лавіў, адрываў акуратненька ногі і адпускаў на волю са словамі: «Ляці, мой харошы! Жыві доўга!» А ў мой бок дадаваў ужо у рэлігійным аспекце: «Не забіў! Граху не ўтварыў!» Своеасаблівая філасофія...

***

У гаворцы сучасных беларусаў можна пачуць шматлікія ўніверсальныя фразы пра жыццё: «каму зараз лёгка?», «як ва ўсіх», «па-рознаму», «неяк так». Своеасаблівая хітрасць ці ўцёк або абарона ад патрэбы падрабязнага тлумачэння?

***

Адстаўны вайсковец, чалавек маленечкага росту, набыў велізарнага сабаку. Кожны вечар яны выходзяць на спацыр. Рэм рвецца наперад, а за ім чыкільдае старэнькі падпалкоўнік. Штотраз узнікае думка: «Хто каго выгульвае: гаспадар сабаку ці сабака гаспадара?»

Сабака гаспадара!

***

Стары дзед з зайздроснай рэгулярнасцю ходзіць на гарадскі пляж пазагараць. Напрыканцы чэрвеня стары чалавек ужо загарэлы, «чорны як смоль». Сустрэчныя думаюць, што прыехаў з паўднёвага курорта, а знаёмыя перапытваюць, дзе так адпачыў, у якіх «заграніцах»? І толькі сябры ведаюць, што адзінокі стары мужчына хадзіў на пляж паглядзець на жанчын, пазахапляцца іх прыгажосцю, адчуць, што жыццё віруе. Усё ж такі ён мужчына!

2018

[Пра аўтара](#)